

STRIJD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH-OOST-INDIË.

BRAMWELL BOOTH, Generaal.

WILLIAM BOOTH, Stichter.

W. PALSTRA, Kommandant.

30STE JAARGANG, No. 2

Internationaal Hoofdkwartier:
101 Queen Victoria St., Londen E. C.

1 FEBRUARI 1929.

Territoriaal Hoofdkwartier:
voor Ned.-Oost-Indië, Javastraat 16, Bandoeng

PRIJS 10 CENT

REDT DE LAMMEREN!

FRAGMENT UIT EEN TOESPRAAK VAN DEN STICHTER.

Laat de kinderkens tot Mij komen, en verhindert ze niet, want derzulken is het Koninkrijk der Hemelen."

Werwaarts we ons keeren, overal zijn de kinderen. We kunnen ze niet ontloopen. Vol van levenslust, gauw aan het lachen te brengen, zijn ze gemakkelijk te beïnvloeden, hetzij ten goede, hetzij ten kwade, maar ze zijn altijd interessant. Wat zullen we met de kinderen doen?

Wel, ten eerste zou ik zeggen, laten we de mogelijkheden beschouwen, die vóór hun liggen, mogelijkheden van vreugde of van ellende.

Om U een denkbeeld te kunnen vormen, moet ge maar eens naar de mannen en vrouwen om U heen zien! Werp eens een blik in de plaatsen van vermaak en ontspanning; in de drankhuizen en speelholen, in de huizen van schande en de gevangnissen gaan ze lachend, dansend, moeizaam, schreiend, vloekend het pad af naar de linkerzijde van den Troon, en naar de hel van eeuwig wee. Eenmaal waren zij net zulke jongens en meisjes als Uw kinderen nu zijn, onschuldig, aanvallig en veelbelovend, gemakkelijk ten goede te leiden voor al wat waar, eerlijk en goed is, evenals de kinderen die nu op de velden spelen of bij U thuis zijn.

Waarom kunnen Uw kinderen niet evengoed dronkaards, dieven, vloekers en maatschappelijke schipbreukelingen worden? En al zoudt ge de mogelijkheid verwerpen, dat de Uwen verslaafd zouden worden aan dergelijke openbare zonden, bestaat er dan niet een ontzettend gevaar, dat ze onverschillig en ongeloovig zullen opgroeien, een leven leiden zonder God, sterven in hun zelfzucht, zonder hoop, en ten slotte terecht komen in de smart en duisternis der hel? *Wat kan Uw kinderen voor zulk een toekomst bewaren?*

Indien ge deze verschrikkelijke mogelijkheid onder de oogen wilt zien, zal het U helpen om met nog grooteren ernst uw plicht tegenover iederen jongen en elk meisje, dat onder Uw invloed komt, na te komen.

Aan den anderen kant ziet ge weer vele dappere mannen en vrouwen, die, toen ze jong waren, geen betere kansen kregen dan Uw kinderen, doch die onder Gods zegen heden vervuld zijn van den Geest van Jezus Christus, en strijden tegen de booze machten der wereld en der hel. Zie eens naar som-

migen van onze Officieren en Soldaten, die bezig zijn de smarten van het menschelijk hart te lenigen, slachtoffers der zonde te bevrijden en eenmaal het „Welgedaan" van hun Heer hopen te hooren en de „onverwelklijke kroon" te beërven.

Waarom, o waarom kunnen Uw

Geloof, dat Jezus Christus werkelijk vol verlangen uitziend naar hun redding.

Bedenk, dat de kinderen Hem toebehooren, Zijn eigendom zijn. Hij heeft ze gekocht en voor ze betaald met Zijn kostbaar bloed. Ze zijn U niet gegeven als speelgoed, noch om Uw trots te voeden, noch om Uw inkomen

kinderen niet behooren tot deze schare van bezielde mannen en vrouwen? Dat was altijd mijn hoogste ambitie, wanneer ik mijn kinderen voor 't eerst zag.

Bij het streven naar de redding Uwer kinderen zou ik gaarne willen, dat ge enkele dingen in 't oog hield.

te vermeederen, noch om U persoonlijke dienst te bewijzen buiten het Koninkrijk Gods om. Uw kinderen zijn het eigendom van Jezus Christus en behooren Zijn voetspoor te volgen, zielenwinnaars en menschenredders te worden.

Bedenk, dat Jezus Christus Uw kinderen liefheeft. Toen Hij zei: „Laat de kinderkens tot Mij komen"—en dat zegt Hij nog—bedoelde Hij daarmee Uw kinderen, Hij heeft ze lief. Zij deelen ook in de teedere ontferming, die Hem uit Zijn hemel neebracht op deze aarde, en Hem leidde naar het kruis. Zijn hart gaat naar hen uit, o, laat Hem ze hebben!

Denk er ook aan, dat Christus' plan voor hen is: een gelukkig, heilig en nuttig leven, en dat Hij heeft voorzien in de middelen, die daartoe noodig zijn.

Verder wilde ik, dat ge de verantwoordelijkheid zoudt inzien, die Hij op Uw schouders gelegd heeft voor het welslagen Zijner plannen.

Maar vooral zou ik gaarne willen, dat ge beseft, hoe de vervulling van Uws Heilands wenschen afhangt van Uw ernstig aandeel in het werk hunner verlossing. Dat wil zeggen:

Gij moet hun het noodige geestelijk licht geven.

Gij moet ze beschermen, zooveel ge maar kunt, tegen de verzoeking, die hen zouden kunnen doen afdwalen.

Gij moet door Uw gedrag voor hun eigen oogen het voorbeeld geven, van wat ge verlangt, dat zij zullen zijn.

In een merkwaardige bijeenkomst, die ik eens hield in een der groote steden van Japan, kwam een vrouw aan de zondaarsbank. Zij vond vergiffenis, ging daarna regelrecht terug naar haar plaats en bracht haar twee kinderen ook aan de zondaarsbank. Tusschen hen in neerknielende, wees ze hen op haar pasgevonden Heiland. Een Heilssoldaat, die meende, dat zij de kinderen beter kon helpen, bood haar hulp aan, doch met een zacht gebaar wees de moeder haar af, zeggende: „Laat ze, maar aan mij over, ik ben hun moeder."

De moeder had hierin groot gelijk. Zij gevoelde haar verantwoordelijkheid en kon beter dan iemand anders deze taak vervullen.

O, dat iedere moeder en vader deze verantwoordelijkheid op zich nam!

Broeder, zuster, makker, vriend, doet gij Uw plicht tegenover Uw kinderen, of tegenover de kinderen, die binnen bereik van Uw invloed worden geruïneerd door de verwaarloozing en het slechte voorbeeld van hun eigen vaders en moeders?

O, redt ze! Begin vandaag.

William Booth.

„Ik zal naar Mijne schapen vragen;
Hoe ook verstrooid, Ik zoek ze op.

Ik zal ze in vette weiden brengen,
Hun kooi zij op der bergen top.

't Verlorene, dat zal Ik zoeken;

Het weggedreef'ne breng Ik weer,

't Gebrokene zal Ik verbinden,

Het kranke sterken," spreekt de Heer.

„Mijne Schapen".

„En alzoo," zegt de Heer, uw Schepper;

„Vrees niet, want Ik heb u gered.

Ik ken uw naam, gij zijt de Mijne;

'k Heb op uw smeekgebèen gelet."

En doert uw weg soms door rivieren,

Het water overstroomt u niet.

Gaat gij door 't duur, 't zal u niet hind'ren;

Het is uw Heiland, Die 't gebiedt.

Heb de oogen opwaarts naar de bergen,
Want daar wordt uwe hulp bereid.

De Heer bewaart uw in- en uitgang

Van nu aan tot in eeuwigheid.

Uw voet zal Hij niet laten wank'len,

De Wachter Israels sluimert niet;

De zon zal u des daags niet steken,

Zoo gij slechts in Zijn schaduw sliedt.

Zu J. v. Andel.

Reeds lang heeft het Leger des Heils er zich bijzonder op toegelegd om bovengenoemd Schriftwoord na te komen en kan thans in vele landen teruggezien worden op een gezegenden en nuttigen arbeid onder de jeugd. Gode zij daarvoor alle eer!

Meer dan ooit tevoren is het hooge en heilige streven van het Leger om de jeugd voor Christus en Zijn Rijk te beïnvloeden en te winnen, en bij hen het verlangen te wekken naar een rein en geheiligd leven, zoodat de jonge menschen het zich ten doel zullen stellen om hulp en zegen te verspreiden door hun leven, waar zij daartoe ook maar gelegenheid hebben.

Met Gods hulp is zulks voor ieder kind en jong mensch mogelijk.

Eens gingen enkele bezoekers door een kolonijn. Daar zagen ze naast den met kolenstof en gruis bedekten weg een prachtig, klein bloempje. „Wat een beeldige, witte bloem!” riep een uit het gezelschap en bukte zich om het wonder van naderbij te onderzoeken, „een reine, witte bloem bij zooveel stof en gruis!” „Het geeft niets, hoe dicht of het kolengruis er ook bij komt,” zei de gids, „dit mooie bloempje wordt niet stoffig of vuil, het stof blijft er niet op liggen.” Hij nam een handvol stof en strooide het op de bloem. Maar het viel er af als kleine kogeltjes van een glazen flesch, omdat de bloem geheel bedekt was met een glazig laagje. Ofschoon ze in een stoffige atmosfeer leefde, kon deze toch haar smettelooze reinheid niet bederven. Wanneer God dat met een kleine bloem vermag, hoeveel te meer met een menschenhart, dat zich aan Hem overgeeft en vertrouwt, dat Hij ook in de ergste omgeving rein en vrij van zonde bewaren kan.

Gelukkig die kinderen, die in Vader en Moeder hulp en raad vinden, die door hen vanaf hun prilste jeugd Jezus leeren kennen als den Weg, de Waarheid en het Leven. In uren van verzoeking en moeilijkheden van allerlei aard biedt Hij altijd steun. De volgende geschiedenis spreekt voor zichzelf.

MET DEN ALGEMEEN SECRETARIS
te Pelantoengan en Semarang.

Na een reis van 13 uren kwamen wij 's avonds even voor donker te Pelantoengan aan. Toen we ons een beetje verfrischten en verkwikt hadden in het vriendelijke tehuis van de Officiëren, stapten we maar dadelijk naar beneden om met de Europeesche patiënten een samenkomst te hebben in de Recreatiezaal „Wilhelmina”. Deze werd geleid door Lt. Kolonel Rawie, en droeg een zeer blij karakter. Behalve de Kolonel en Majoor Lebbink, die den patiënten reeds bekend waren, werden ook Stafkapitein Neddermeijer en Kapitein Brouwer voorgesteld. Nadat de Kolonel de aanwezigen toegesproken had en er met dankgebed gesloten was, gaf het Muziekkorps een uitnemend programma ten beste. Waar ons die liefelijke tonen, helder weerklinkend door de avondrust van het stille dal, van spraken, is moeilijk in woorden uit te drukken. Wie zal beschrijven, wat er in zulke oogenblikken in 't hart omgaat! 't is waar, veel vernuftige ideeën zijn bij het bespelen dier instrumenten te pas gekomen, en waar liefhebbend en oefening hand aan hand gaan, kan heel wat gepresteerd worden.

Den volgenden morgen langs de huisjes der patiënten het pad volgend naar beneden, over de brug van de bruisende kali, begroetten ons buiten de Berney-zaal hoog opgroeiende, volopbloeiende dahli's en rozen, de trots der nijvere kweekers. Binnen werden de Ko-

Een vriend van het Leger, en een zielenwinnaar daarbij, vertelde eens de volgende geschiedenis. Het is wel de moeite van het overnemen waard en kan wellicht door God gebruikt worden om iemand in dergelijke omstandig heden terug te brengen.

„Ergens in Canada” was een Legerzuster op weg om haar liefdewerk te verrichten. Opeens zag ze een klein huisje. Er was wel niets bijzonders aan te zien, maar zij voelde zich gedrongen om even aan te kloppen.

Geen gehoor echter! Toch zag ze teekenen van leven, dus lichtte ze den klink maar op, en keek naar binnen. Haar vluchtige blik deed haar de deur wijd openen en binnentreden, want ze had een oude vrouw gezien, die daar op een bed doodziek neerlag.

Onmiddellijk stak ze een vuurtje aan en warmde een beetje soep op, wat ze aan de zieke gaf. Na een poosje kwam de oude wat bij en begon ze te vertellen, hoe haar jongen van huis was weggelopen en haar geheel onverzorgd had achtergelaten. Hier lag ze nu om te komen van honger en ellende.

Met groote liefde en geduld hielp de Legerzuster de zieke vrouw, totdat ze beter was en toen begon de moeder weer eens te praten over haar jongen.

„Ik wou, dat U 'em gezien had, Zuster,” zei ze, „ja, 't is waar, dat hij een slechte man was, maar ik hield toch veel van hem. Hij hield zooveel van mijn handen, hij noemde ze altijd „Moeders handen”. Hij zag zoo graag mijn gezicht, nooit was hij zoo slecht, of hij wou bij me op schoot zitten en mijn gezicht streelen. Hij hield zooveel van me, en hoorde me zoo graag zingen. Ik geloof, als ik nog één keer voor 'em kon zingen, dat hij dan thuis zou komen.”

De Heilsofficier luisterde toe en opeens schoot haar een gedachte door 't hoofd. „Maar ik geloof, dat dat wel zou kunnen,” riep ze.

Eenige oogenblikken later was ze op weg naar het Hoofdkwartier, waar ze een phonograaf leende met wat ongebruikte platen. Haastig terug ijlen naar het kleine huisje, zette ze het toestel aan het draaien en zei tegen de zieke, dat ze voor den ontvanger moest spreken. „Praat nu eens wat tegen Uw jongen, en zing 'em een versje,” drong ze aan.

Het oudje begon: „M'n lieve jongen, 't hart van je oude moeder is gebroken

„WEIDT MIJNE LAMMEREN”

Joh. 21: 15

DOOR DE TERRITORIALE

JONGELIEDEN-SECRETARESSE

Een twaalfjarige knaap moest in verband met een gewichtige aangelegenheid voor het gerecht verhoord worden. Nadat de Rechter hem verhoord had, zei iemand tegen hem: „Je vader heeft je zeker gezegd, wat en hoe je hier moest antwoorden?” „Ja,” antwoordde de jongen.

Toen zei de Rechter: „Wel vertel ons dan eens, wat je vader gezegd heeft.” „Mijn vader heeft gezegd,” hernam de jongen, terwijl hij den Rechter frank en vrij in de oogen zag, „dat de Rechter zou trachten mij in tegenspraak met mezelf te brengen, maar dat ik alleen de waarheid moest spreken, dan kon U de moeilijkste vragen stellen, maar mijn antwoorden zouden altijd overeenstemmen.”

Ontelbare mannen en vrouwen, Heilssoldaten met een vaste heilsovertuiging, hebben zich van harte aan het welzijn der jeugd gewijd. Er is voor hen inderdaad niets schooner op aarde dan om jonge menschen te bezielen voor hooge idealen en waarden voor de eeuwigheid. Dat op de vervulling van de goddelijke opdracht „Weidt Mijne Lammeren” ongeëvenaarde zegen rust, daarvan kunnen vele Jongeliedenwerkers getuigen. Wie eenmaal de zoete vrucht gesmaakt heeft van zielreddenden arbeid verlangt naar

meer. Het is kostelijk te zien, wanneer na vele bemoelingen en gebeden kinderen en jonge menschen in de open armen van den Goeden Herder, Jezus Christus, ijlen, want dit staat vast, dat slechts aan het hart van Jezus waar geluk en voldoening te vinden zijn, waar de ziel gevoelt, dat haar niets meer ontbreekt.

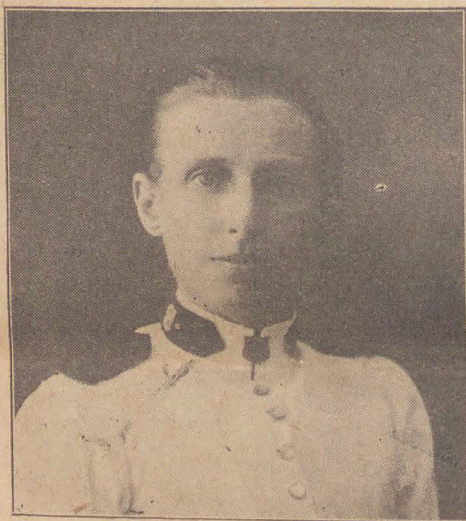
Van 17 tot 23 Februari wordt in verband met den Eeuwfeest-Veldtocht in dit Territorie een bijzondere Jongeliedenweek gehouden en zijn zeker in alle Korpsen de noodige maatregelen getroffen om goede resultaten te bereiken. Kort geleden las ik met vreugde over het schitterende resultaat van den Jongeliedenveldtocht onzer Zweedsche kameraden, welke ik hier laat volgen.

Tijdens den J. L. Veldtocht, onlangs gehouden, werden niet minder dan 2914 samenkomsten voor jongelieden gehouden, die door 131.259 kinderen werden bezocht. 531 kinderen zochten het heil in Jezus Christus, en 1045 nieuwe kinderen werden toegevoegd als geregelde bezoekers van onze Compagnie-samenkomsten. Het aantal Jongelieden-Bondleden vermeerderde met 112, en bovendien werden 116 nieuwe Korpskadetten aangenomen. De Liefdebond kreeg 83 leden er bij, op de Kleine Kinde-

MEVROUW KOMMANDEUR KRONENBERG, 35 JAAR OFFICIER.

Deze maand is het juist vijf en dertig jaren geleden, dat Zuster van der Zee in Amsterdam in opleiding kwam voor het Officiërschap van het Leger des Heils. Er zijn velen, die in deze jaren in haar een ware moeder hebben gevonden. Een geestelijke moeder; velen danken haar nog heden voor den geestelijken raad en zegen, die zij voor hen was gedurende haar vroegen loopbaan, eerst in Nederland, als Veld- en Kweek-schoolofficier. En ook hier in Indië, was zij een echte moeder voor de Javaansche meisjes in onze Tehuizen. Wanneer wij haar verderen loopbaan volgen, zien wij, hoe haar weg „van de zee” naar een „Kronenberg” leidt, en op dien huwelijksweg, en op al de jaren daarna, heeft Gods zegen op bijzondere wijze gerust. Ja, zeker zullen in de kronen van beide Kommandeur en Mevrouw Kronenberg vele kostbare paarlen gevonden worden, die zij met Gods hulp uit de diepten hebben mogen ophalen. Wie zal vóór den Grooten Dag, wanneer de boeken worden geopend, zeggen hoeveel van onze jongenshier in de Oost door „Moeder Kronenberg” en haar echtgenoot, in hun liefdevollen arbeid in de Militaire Tehuizen, op het rechte pad zijn gebleven of gekomen! En voor haar eigen jongens, zoowel als voor de kinderen, voor wie de Kom-

mandeurs thans, in 't Kinderhuis te Medan leven, bidden wij, dat God ze nog lang mogen sparen, en dat zij de vreugde zullen smaken hen nog in hun voetsporen te zien volgen.

lonel met de Officiëren, die hem vergezelden, begroet door onze Soldaten, die ook met hun blijde gezichten en uniform „Bala Keselametan” aan, geenszins den indruk van somberheid wekten. Neen, er is vreugde temidden van pijn, er is leven en heil, en voor menigeen is de komst naar dit oord een begin geweest van een nieuw leven, een heerlijke hoop, die, terwijl het lichaam afneemt in kracht, sterker wordt,

naar mate ze God toelaten Zijn wonderwerk in hun harten te verrichten. Wonderen van genade, deze trouwe Heilssoldaten en Sergeants. De Legergeest is hier dezelfde als overal; in deze gezegende samenkomst, waarin enkele der Officiëren spraken of zongen, en de Kolonel op eenvoudige wijze de geestelijke waarheden behandelde, stond een jonge man van zijn plaats op en knielde neer aan de zondaars-

renrol werden 62 nieuwe namen bijgeschreven, en 153 Leger des Heils-Padvinders, 25 Padvindsters en 57 Aspiranten werden toegevoegd. Het aantal Compagnieleiders nam met 96 toe.”

Ik vraag mij af, wat zullen wij aan het einde der J. L. Week kunnen aantoonen, wat zal onze prestatie zijn? Door gebed, arbeid en geloof kan veel groots tot stand gebracht worden. Dezer dagen ontving ik een brief van een Officier, waarin zij o. a. schreef: „Het Kinderwerk, dat al zoolang niets was, begint nu werkelijk boeiend te worden. Zulke aandachtige, aardige kinderen bezoeken nu onze bijeenkomsten. Het gebed heeft geholpen.”

Zulke berichten verheugen ons, en er kunnen grotere dingen geschieden.

Uit kindermond vernam ik nog het volgende aardige staaltje.

De kinderen waren „Samenkomst” aan het spelen. Hendrik ging op een stoel staan met de leuning vóór zich, en haalde de andere kinderen bij zich om te hooren, hoe hij preekte. Als tekst had hij Joh. 3: 16, „Alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijnen eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe”. „Nou, Frits,” zoo wendde hij zich tot zijn jonger broertje, om dezen de zaak goed duidelijk te maken, „zeg me eens, waar ben je? Ben je in den Hemel?” Frits meende, wel wat bedrukt, dat hij daar toch wel niet was. „Ben je dan in de hel?” Met veel meer nadruk klonk ditmaal het antwoord, „Neen, daar ben ik ook niet”. „Nou, dan ben je in de wereld, en er staat: God heeft de wereld liefgehad, dus heeft Hij jou ook lief en wil je natuurlijk zaligmaken?”

De Vriend der zielen, Jezus Christus, is altijd bereid om te ontvangen. Onophoudelijk klopt en wacht Hij om binnengelaten te worden in het menschenhart. Hoe gaarne wil Hij het bewaren voor de listen van den duivel, den gapenden afgrond der hel.

Moge de Jongelieden-Week een heil en zegenbrengende tijd wezen voor het geheele Territorie, ja tot over zijn grenzen heen.

bank. Aandoenlijk was het te zien, hoe de bekeerde makers pleitten met de onbekeerden en hoe twee vrouwen gehoor gaven aan deze persoonlijke uitnodiging om tot den Heiland te komen.

Boegangan! 't Woord roept direct een schare van groote en kleine menschen voor den geest; en ze zongen! Ze zongen, dat 'teen lust was! Een Heilsmeting hadden wij er. Eerst werd het kindje van de Ensigns Dio plechtig door den Kolonel opgedragen aan God en het Leger. De kinderen der Kolonie zongen voor de gelegenheid een versje, en enkele Officiëren spraken een kort woord, w. o. Stafkapitein Neddermeyer, die werd aangekondigd als het „Kindermoedertje”, en Adjutant Palm, die vóór zij met Buitenlandsch verlof gaat, nog eens haar volkje toesprak. Als haar plaatsvervangster werd voorgesteld Ensigne Watts, die zeker een nuttigen, gezegenden tijd tegemoet gaat. Na de toespraak van den Kolonel werd zachtjes een koor gezongen en zagen wij drie van die arme, arme menschen hun troost en vrede zoeken bij den Heiland. Hij neemt ze aan, Halle-luja! — Zondagmorgen, voor dat het

Europeesche korps werd bezocht, gingen de Kolonel en Majoor Lebbink naar de gevangenis; een groot aantal mannen luisterde met de volste aandacht. „Een der mooiste meetings die ik ooit in een gevangenis heb bijgewoond,” zei de Kolonel. Een man zocht bij Jezus bevrijding van zijn zondekluisers. Middelerwijl werd op Karang Sari een kindersamenkomst gehouden.

(vervolg pag. 4).

Zijn Moeders stem.

sinds je weg bent gegaan; d'r handen zijn zoo mager, dat je ze amper niet meer zou herkennen; d'r haar is wit geworden sinds je d'r verlaten hebt. Ze verlangt ernaar, dat je thuis komt, want ze heeft je nog altijd lief.”

Daarop begon ze een lied, waarvan hij veel hield en toen kon ze niet meer. De Zuster nam de plaat en stuurde die naar de bergen, waar ze wist, dat de jongen was heengegaan. Hij was berucht geworden om zijn slechtheid en had totaal zijn moeder en zijn ouderlijk tehuis vergeten.

Op zekeren dag vergaderde een Heilsofficier, die daar in de bergen gestationneerd was, een groepje mijnwerkers om zich heen, en haalde een gramfoon uit zijn pak, waarop hij een plaat zette en af liet draaien. Zijn oogen liet hij over de schare mannen gaan en hij vond den jongen man, dien hij zoo lang reeds had gezocht.

„Als je met me mee gaat naar m'n kamer in 't hotel,” zei hij tot hem, „dan heb ik een mooie plaat voor je, die je graag zou hooren.”

De jongen kwam en de Officier zette de plaat aan. Toen verliet hij de kamer.

Nauwelijks was het stuk uit, of de deur werd opengesmeten en de jongen riep uit:

„Laat 'em nog eens hooren, 't is mijn moeder d'r stem!” De Officier voldeed aan het verzoek.

Dezen keer echter, toen de gramfoon ophield en de Officier weer de kamer binnentrad, vond hij den armen afgedwaalde op de knieën met z'n gezicht in z'n handen. Hij riep al maar: „Ik zal naar huis gaan, ik zal naar huis gaan!”

En zoo gebeurde het, dat op een goeden dag een moeder, die met smart uitkeek door het raampje van haar huisje, een jongen man zag aankomen, die zich spoedde langs de straat. Met kloppend hart haastte ze zich naar de voordeur en hield de armen wijd uitgestrekt.

Haar moederhart had haar gezegd, dat het haar jongen, haar lang verloren zoon was, die weer was thuis gekomen.

Hij was thuis gekomen om haar te vertellen, dat door den invloed van haar stem, daar in de bergen zoo vreemd gehoord, hij zich had overgegeven aan den God zijner Moeder.

AANTEKENINGEN VAN DEN ALGEMEEN SECRETARIS.

Bandoeng, 22 Januari 1929.

Onze Kommandants.

De Kommandant is momenteel in Londen, om als Lid van den Hoogen Raad de bijeenkomsten van dat lichaam bij te wonen. Het trof wel bijzonder aangenaam, dat hij in gezelschap van zijn oudsten zoon en diens gezin de reis van Melbourne naar Londen kon maken. Kort voor zijn vertrek uit Australië brachten onze Leiders een bezoek aan het Korps Canterbury, aldaar, waar zij de vreugde mochten smaken om een van hun kleinkinderen, het dochtertje van Staf-Muzikant en Mevrouw Frank Palstra aan God en het Leger op te dragen.

Lt.-Commissioner Haines.

Het is een droevige samenloop van omstandigheden, waaronder het zoo plotselinge overlijden van Luitenant-Commissioner Haines, tijdens een der zittingen van den Hoogen Raad plaats vond. Ons hart ontroerde bij het vernemen van de droeve tijding! Een groot en goed man, in de kracht van zijn leven, bekleed met groote verantwoordelijkheden en met bekwaamheden daaraan gelijk. Een schitterende Heilssoldaat. Wij buigen deemoedig het hoofd, en zeggen: „Heere God, Uw wil geschiede!” Moge God Mevrouw Haines en de kinderen troosten.

Op reis.

Wij hebben een drukke, maar zeer gezegende maand achter ons. Bezoeken aan Bandoeng, Weltevreden, Batavia, Pelantoengan, Boegan-gan, Semarang en Soerabaja stonden op het programma. God schonk ons overal gezegende tijden en wij zagen vele zielen tot den Heiland komen.

In Semarang leidden wij de vaarwelbijeenkomsten van Adjutantes Palm en Peterson, die een welverdiend verlof in Europa zullen doorbrengen. Zij zijn Woensdag 16 Januari j.l. per M. S. „Sibajak” vertrokken. Goede, trouwe werkers, wier opengevallen plaatsen moeilijk te vullen zijn! Goede reis, behouden aankomst en prettige verlofdagen, maar vooral ook tot weerziens!

Installaties op Pelantoengan.

Na de spannende dagen, die wij na den dood van den heer Bosscha doorleefden, is thans verademing gekomen, daar de Erven Bosscha niet alleen het oorspronkelijk toegezegde bedrag voor de oprichting van een Radiologisch Instituut en een Electriche Lichtinstallatie op onze Lepra-Kolonie te Pelantoengan beschikbaar konden stellen, doch bovendien nog een belangrijk deel van de Exploitatiekosten voor hun rekening namen. Namens de patiënten nog eens onzen welgemeenden dank! En nu onversaagd aan den arbeid. De gebouwen zijn opgetrokken en de lampen aangekomen. De machines zijn onderweg en weldra zal de officieele opening plaats vinden. Dr. Denis Mulder, die geheel belangeloos deze proeve leiden zal, verbeidt met ongeduld het uur, waarop dit heilzame werk zal kunnen aanvangen. Geve God op dit alles Zijn onmisbaren zegen.

De Eeuwfeest-Veldtocht.

Heerlijk zijn de berichten van strijd en overwinning, die bij ons binnenkomen en ons hart met onuitsprekelijke verheugenis vervullen! Als God wil werken, wie kan Hem dantegenstaan? In Bandoeng kwamen op één Zondag elf zielen tot den Heiland. In Semarang, Soerabaja en meerdere korpsen baden de menschen aan den voet van het Kruis. Op Koendoer, waar sedert ruim twee jaren niemand in 't openbaar neerknielde, werden twee zielen voor Christus gewonnen. Zullen dat de droppelen zijn, die de stroomen voorafgaan? Wij bidden en gelooven, dat dit zoo zijn zal! De Hoofdkwartier Officieren en Kadetten nemen flink deel aan dezen bijzonderen aanval op de machten van den vorst der duisternis. **INSULINDE VOOR CHRISTUS.**

Van oude bekenden en nieuwe krachten.

Ongetwijfeld zal het onzen makkers Officieren en verderen bekenden van Kommandeure Harvey en Ensigne Brooks genoeg doen vernemen, dat wij deze zeer gewaardeerde Officieren op den 9en Februari te Priok hopen welkom te heeten. Hun aanstellingen zullen de volgende maand bekend gemaakt worden.

Kapiteine Greenwood, een vrouwelijk Officier, die voor de eerste maal naar Insulinde komt, bevindt zich met onze makkers aan boord van het S. S. „Slamat”. Bovendien ontvingen wij bericht van het Internationaal Hoofdkwartier, dat Luitenant Stanley Mason, een jongeman, die op zijn verzoek van uit Engeland naar Nederlandsch-Indië werd overgeplaatst, met het M. S. „Indrapoera” reizen zal, en op 9 Maart in Batavia hoopt aan te komen. Welkom, lieve kameraden, en moge Uw komst ten zegen zijn voor ontzaggelijk velen in deze gewesten.

Onze zieken.

De berichten, die wij vanuit Holland betreffende Mevrouw Adjutant Loois ontvingen, zijn minder bevredigend. De Adjutante zal waarschijnlijk nogeens geopereerd moeten worden en haar toestand is bepaald zorgwekkend. Dit is een heele beproeving voor de Adjutants en hun lieve kinderen. Ook vernamen wij, dat Mevrouw Adjutant Schulz zich aan een operatie heeft moeten onderwerpen; gelukkig is de toestand heel bevredigend en zijn de vooruitzichten op een spoedig herstel heel goed.

Adjutant Rosenlund van Koendoer, berichtte ons, dat hun lieve jongste jongen ernstig ongesteld is en dat hij met zijn moeder in het Hospitaal verblijft houdt.

OFFICIEELE MEDEDELINGEN,

uitgegeven op last van den Hoogen Raad.

Aan de Officieren, Soldaten en Vrienden van het Leger des Heils in Nederlandsch Oost-Indië.

Lieve Makkers en Vrienden,

Ongetwijfeld hebt ook gij de berichten, betrekking hebbende op het bijeenroepen en de verrichtingen van den Hoogen Raad van het Leger des Heils gelezen.

Schikkingen zijn getroffen, om ons geregeld met de verrichtingen van den Hoogen Raad telegrafisch in kennis te stellen en deze handelingen in onzen „Strijdkreet” te publiceeren. U zult wel bemerken, dat deze verslagen eenigszins uitvoeriger zijn medegedeeld, als zulks in de dagbladen mogelijk was.

„Er is niets te vreezen”, telegrafeerde onze Chef van den Staf, Commissioner Edward J. Higgins, even voor het ter perse gaan van ons blad, en hij voegt daaraan toe „Wij hebben alle redenen om te gelooven, dat de verrichtingen van den Hoogen Raad volkomen in orde zijn”.

Ook onze beminde Leider, Kommandant Palstra, die deel uitmaakt van den Hoogen Raad, stuurde een geruststellend telegram, waarin hij zeide „Er is niet de geringste oorzaak tot bezorgdheid” en vervolgens „Het beste van alles is, God is met ons”.

God zegene ons geliefd Leger! Hij doe ook deze bijzondere gebeurtenissen medewerken tot loutering en versterking onzer gelederen, tot grooter heil van een zondige wereld en tot meerdere glorie van Zijn nooit volprezen naam!

Bulletin No. 1. Sunbury-or-Thames 8 Jan. 1929.

De Hooge Raad kwam dezen morgen in Sunbury bijeen. Alle leden, vier en zestig in getal, waren aanwezig; alleen Commissioner Oliphant was wegens ziekte verzuimd.

Commissioner Higgins, Chef van den Staf, opende de aanvangsverrichtingen van den Raad met het gezang „op Uw roepstem wil ik volgen”. Na het gebed werd door den Chef het 1ste Hoofdstuk van den Brief aan de Kolossensen, de verzen 9-18 voorgelezen.

De eerste handelingen van den Raad bestonden in het legaliseeren van den Raad en het instellen van verschillende commissies met betrekking tot financiële en andere aangelegenheden, welke handelingen den geheelen dag in beslag namen. Een aparte commissie werd ingesteld met betrekking tot persaangelegenheden en verwacht wordt, dat dagelijks een bulletin zal worden uitgegeven.

Commissioner Hay van Nieuw-Zeeland werd gekozen tot President van den Hoogen Raad en Luitenant-Commissioner Haines van het Internationaal Hoofdkwartier tot Vice-President.

De drie achtereenvolgende zittingen werden geopend met gebed. Gedurende de eerste zitting werd een sympathie-betuiging aan den Generaal gezonden. De vergaderingen van den Hoogen Raad werden om zes uur gesloten en ofschoon het verblijf te Sunbury niet verplichtend werd gesteld, verblijven toch de meeste leden daar teneinde zich bezig te houden met de belangen van dat deel van het Leger, waarvoor zij verantwoordelijk zijn.

Algemeene voldoening werd uitgesproken over de verrichtingen van dezen dag, namelijk de instelling van een machinerie, die in vele opzichten afwijkt van de gewone Leger des Heils methoden.

Bulletin No. 2, 9 Januari 1929.

De vergaderingen van den Hoogen Raad werden dezen morgen voortgezet. Commissioner Brengle behandelde het Schriftgedeelte voor dezen dag. Na het gebed zette de Raad zijn werkzaamheden voort.

Door den President werd het telegrafisch antwoord van den Generaal op de hem gisteren gezonden boodschap van den Hoogen Raad voorgelezen. Dit telegram luidt aldus „Dank voor Uw telegram en wensch U wederkeerig ten volle alles wat U mij toewenst. God leide en zegene U en Uw gezinnen. Uw U zeer toegenege Bramwell Booth”.

Brief van den Generaal aan den Hoogen Raad werd voorgelezen en op het tijdstip, dat de zitting verdaagd werd, was de kwestie van het zenden van een deputatie aan de orde.

Bulletin No. 3. 10 Januari 1929.

De Hooge Raad zette dezen morgen de zittingen voort en ging na de gebruikelijke openingsverrichtingen over tot het behandelen van de zakelijke zijde van het schrijven van den Generaal d.d. 6 Januari 1929.

Als gevolg van de beraadslagingen, volgend op de ontvangst van het schrijven, besloot de Raad zich in verbinding te stellen met den Generaal en hemeen met algemeene stemmen aangenomen motie voor te leggen, waarin uiting gegeven wordt aan de hooge waardeering van den Hoogen Raad voor het leven en den arbeid van den Generaal, van instemming met des Generaals dankbaarheid jegens God voor zijn gedeeltelijk herstel en tevens van de hoop, dat deze vooruitgang blijvend zal zijn.

De Hooge Raad, niet in staat zijnde de praktische mogelijkheden te onderkennen van de door den Generaal gemaakte voorstellen, en beseffende, dat het zeer onwaarschijnlijk is, dat de Generaal op zijn gevoerden leeftijd, ooit weer in die mate zal herstellen, dat hij in staat zal zijn de lasten waaronder hij bezweken is, wederom op zich te nemen, wenschte den Generaal te verzoeken met den Raad samen te wer-

ken, teneinde de toekomstige welvaart van het Leger des Heils te verzekeren, en besluit te dien einde, waar de Generaal, zooals door zijn doktoren verzekerd wordt, in staat is belangrijke aangelegenheden te overwegen en daarin beslissingen te nemen, den President, Vice-President en vijf leden van den Hoogen Raad af te vaardigen om den Generaal te bezoeken en hem voor te stellen zich uit zijn ambt terug te trekken, zulks met behoud van titel en daaraan verbonden eerbewijs.

Het lag niet in het voornemen het in vorige alinea genoemde besluit bekend te maken, voordat de Generaal voldoende tijd zou hebben gehad voor de overweging daarvan, doch met het oog op het feit, dat de inhoud van den brief van den Generaal, zonder voorkennis van den Hoogen Raad, ter kennis werd gebracht van een Londen-schen journalist, besloot de Raad deze resolutie bekend te maken.

De zittingen van den Hoogen Raad werden dezen middag verdaagd teneinde de zeven afgevaardigden benoemd om den Generaal te bezoeken, gelegenheid te geven zich van hun opdracht te kwijten. Na het zingen van „God, onze Hulp in ouden tijd”, werd de brief welke door de deputatie aan den Generaal zal worden overhandigd, en welk schrijven in zeer hartelijke bewoordingen gesteld was, op de presidentstafel ter tekening gelegd. Het was indrukwekkend stil als de een na den ander zich naar de presidentstafel begaf om het historische document te teekenen. Een der aanwezigen beschreef deze plichtigheid als „Een waar Sacrament”. Zes en vijftig van de aanwezige Officieren teekenden den brief. De Raad komt wederom bijeen op Zaterdagmorgen 12 Januari 1929.

Bulletin No. 4. 12 Januari 1929.

De Hooge Raad vergaderde dezen morgen, teneinde het rapport te hooren van de deputatie, die op Vrijdag 11 Januari den Generaal bezocht. De woorden van Psalm 46 vormden den grondtoon van het rapport der afgevaardigden en hun persoonlijke indruk was, dat de Generaal het bezoek wel apprecieerde. De Generaal ontving de deputatie des morgens na hun aankomst voor korten tijd in zijn slaapkamer. Het interview in den namiddag droeg een zeer intiem karakter en duurde meer dan een half uur. De Generaal verdroeg klaarblijkelijk de inspanning van dit onderhoud zeer goed. Hij begreep ten volle het doel van dit bezoek ter voorlegging van de resolutie van den Hoogen Raad, waarin hem verzocht wordt nu af te treden. De in sympathieke bewoordingen gestelde brief van den Hoogen Raad, geteekend door 56 leden daarvan, werd hem overhandigd.

De generaal beloofde ernstige aandacht daaraan te schenken en deze aangelegenheid in het gebed te brengen en zich met zoo min mogelijk ophoud in verbinding te stellen met den Hoogen Raad. De Generaal vereenigde zich met de deputatie in het gebed, waarna hij zelf voorging. De Generaal wisselde groeten met de verschillende leden der deputatie. Behalve uit den President, Commissioner Hay, en Vice-President, Lt. Commissioner Haines, van den Hoogen Raad, bestond de deputatie uit de Commissioners Brengle, Mitchell, Yamamuro, Cunningham en Mevrouw Kolonel Trounce.

De zittingen van den Raad zijn verdaagd tot Dinsdag 15 Januari, op welken datum het antwoord van den Generaal wordt verwacht.

Bulletin No. 5. 15 Januari 1929.

De Hooge Raad ontving het antwoord van den Generaal en ging over tot de bespreking daarvan. Van gedachten werd gewisseld met betrekking tot de handhaving der resolutie. Zitting opgeheven 7,30. Morgenochtend voortzetting.

Bulletin No. 6. 17 Januari 1929.

Na voldaan te hebben aan al de voorwaarden vastgesteld in de Stichtings-Akte, besloot de Hooge Raad heden, even na middernacht, 16-17 Januari 1929, tot de

uitspraak, waarbij de Generaal wegens lichamelijke ongeschiktheid van zijn ambt wordt ontheven. Vijf en vijftig stemmen waren vóór deze resolutie uitgebracht, en acht ertegen.

Bulletin No. 7. 17 Januari 1929.

De Zitting van den Hoogen Raad werd op Woensdag 16 Januari des avonds geopend en duurde voort tot na middernacht, waarna tot stemming werd overgegaan. De redevoeringen betreffende de hccfd-resolutie waren zeer belangrijk en werden met intense spanning aangehoord. Ieder lid van den Raad nam deel in de beraadslagingen. Vóór dat de formeele stemming plaats vond, drong de president er bij de leden op aan een helder inzicht te bewaren. De stemming geschiedde onder plechtige stilte. Iedereen besepte het enorme gewicht van deze handeling.

De Raad had besloten, dat de stemming geheel privé zou zijn, doch dat naam en stem beschikbaar zouden zijn voor publicatie. Een klein kantoor met verbindingsdeur naar de raadkamer was voor stembureau ingericht. Ieder lid, daartoe, met inachtneming van anciënniteit, opgeroepen noorden President, begaf zich naar genoemd vertrek en ontving een stembiljet. Er waren gedurende de stemming nimmer twee personen gelijktijdig in het stembureau. De stemming ving aan 11,20 en eindigde 12,03. Om 12,06 werd de stembus op de presidentstafel geplaatst en de zegels verbroken. De stemmen werden geteld in tegenwoordigheid van den President, den Raads-Secretaris, den officieelen notaris van het Leger des Heils en twee daartoe gekozen leden van den Hoogen Raad. De President maakte te 12,10 de volgende aankondiging:

„Vervullende de taak mij opgelegd in „gevolge de voorzieningen getroffen in artikel 9 der voorzieningen vervat in het „cedul op de Suppletaire Stichtings-Akte van 26 Juli 1904, maak ik thans, „als President van dezen Hoogen Raad, „bekend, dat de resolutie ten aanzien van „de ontheffing uit zijn ambt van Generaal „William Bramwell Booth, waarover zoo „even door den Hoogen Raad gestemd „werd, is aangenomen met een meerder „heid van niet minder dan drie op de vier „leden van den Raad aanwezig en deelne „mende aan de stemming. Het aantal leden „tegenwoordig is 63, aantal uitgebrachte „stemmen 63, waarvan vóór ontheffing „55 en tegen 8”.

Het resultaat der stemming werd aangehoord onder een indrukwekkende stilte; na een gespannen pauze zongen de leden van den Hoogen Raad gezamenlijk twee verzen van het lied:

„Als ons oog den weg niet ziet,
Wij vertrouwen, vreezen niet!
Hij, Die roept tot voorwaarts gaan,
Leidt ons voort tot 't eind der baan”.

De zittingen van den Raad zijn verdaagd tot Vrijdagmorgen 18 Januari 1929.

Bulletin No. 8. 18 Januari 1929.

De Hooge Raad kwam dezen morgen bijeen om den opvolger van Generaal Booth te benoemen. Bij het openen van de namiddag-zitting werd door den Notaris van het Leger aan den Raad medegedeeld, dat hij juist had vernomen, dat Generaal Booth zich tot het Hooggerechtshof gewend heeft met het verzoek om bij rechterlijk bevel de onderhandelingen van den Raad betreffende de benoeming van een opvolger tot volgende Maandag te doen uitstellen en dat dit verzoek was ingewilligd. De Hooge Raad ontving deze aankondiging zonder verder commentaar; na gebeden te hebben, werd de zitting verdaagd tot Dinsdag.

Terwijl de Raad uiteen ging, kreeg de Vice-president, Lt. Commissioner Haines, die zich in het aangrenzende vertrek bevond, een ernstige hartaandoening; ofschoon terstond aan zijn toestand ernstige aandacht werd geschonken en de geneesheer, die onverwijld geroepen werd, een speciale behandeling voor het hart toepaste, verspreidde zich weldra onder de raadsleden het droeve nieuws, dat deze eminente Heilssoldaat zijn arbeid op aarde geëindigd had.

De Kommandant was één van de leden der deputatie, welke zeven dagen geleden Generaal Booth bezocht. Hij was Directeur van de Leger des Heils Levensverzekering-Maatschappij, en heeft het Leger uitstekende diensten bewezen.

Onze lieve makker, Ensign Poutiainen, van Midden-Celebes, heeft opnieuw een ernstige hartaandoening gehad. Zij zijn ook door zeer diepe wateren gegaan. Op den Oudejaarsdag werd hun lief meisje, hun eenigst kind, hun door zeer treurige omstandigheden door den dood ontrukkt. Wij weten nog niet, hoe een en ander zich ontwikkelen zal, doch maken een eeresaluut voor de dappere vrouw, die na zulk een vreeselijk zwaren slag en nadat zij haar echtgenoot om zijn ongesteldheid naar een ander klimaat heeft moeten brengen, weer terug is gekeerd tot haar Post om het werk des Heeren voort te zetten. Wij hebben haar in den bidstond op het Hoofdkwartier voor den troon van Gods genade gebracht. En ten slotte moeten wij mededeelen, dat Ensign Wikdal, eveneens van Celebes, naar Java op reis is, voor het ondergaan van een operatie. Wij behoeven niet te zeggen, dat al deze ernstige ongesteldheden ons groote zorg baren, maar wij maken deze, met al onze andere nooden, bekend bij God. „Die God is ons een God van volkomene zaligheid; en bij den Heere, den Heere, zijn uitkomsten tegen den dood”. Psalm 68:21.

MELDT 'T VERDER!

GLORIEUS!

(Melaatschen-Kolonie, Pelantoengan — Adjutants Uijlings).

Het was twintig jaar geleden, dat het Leger des Heils de Kolonie overnam van de Regeering en Majoor en Mevrouw Scheffer zich naar Pelantoengan begaven als eerste Directeurs dezer Iarichting. 't Was afgelopen maand een onuitsprekelijke vreugde voor hen om nogmaals den moeilijken weg af te leggen, die leidt naar de Kolonie, om eenige dagen bij de patiënten door te brengen. Adjutant Uijlings schrijft: „Oas Kerstfeest is glorieus verlopen en het meest gezegende geweest van de zestiën, welke wij in Indië achtereenvolgens hebben meegemaakt”.

ONZE JONGENS.

(Malang — Ensigns Lorier).

Eindelijk was het door ons, bezoekers van het Militair Tehuis, zoo lang verbeide feest aangebroken. Met een hartelijken groot werden wij welkom geheeten. De avond tevoren was een goede voorbereiding, maar de Kerstdagen zelf zullen wij niet licht vergeten. De vroege morgendienst rondom den schitterenden Kerstboom, het oude, maar toch altijd nieuwe, schoone Evangelie, de feesten voor de Militairen en de kinderen, de gezamenlijke maaltijd, de liefderijke zorg van Mevrouw Lorier en de ernstige woorden van den Ensign, en niet te vergeten de pakjes, — wij zullen er nog lang aan denken. Hier op deze plaats nogmaals hartelijk dank! W. W.

OOK IN DE GEVANGENIS.

(Weltevreden — Kapiteins Palstra).

Het Kerstfeest mag uitstekend geslaagd heeten. Behalve de drie samenkomsten en de feesten voor kinderen en volwassenen, welke zeer goed bezocht werden, brachten wij bezoek aan het Militair Hospitaal, de Tjipinang-gevangenis en de T. b. c.-afdeeling der C. B. Z. waar eveneens pakjes en een paar kerstboompjes werden uitgegeven. W. P.

DE JEUGD VAN REMBANG.

(Rembang — Ensigns Ende).

25 December hadden wij Kinderfeest op Rembang. Het kerkbestuur was zoo vriendelijk de kerk voor die gelegenheid beschikbaar te stellen. Reeds lang voor den aanvang kwamen de kinderen met hun ouders naar het oude, statige gebouw, dat ons doet denken aan den vroegeren bloei van de stad. Om zeven uur begon het feest, de schoolkinderen zongen een mooi lied, waarna door verschillende kinderen gedeelten uit Lucas 2 uit het hoofd werden opgezegd. Daarna werden toespraken gehouden door Kommandeur Schipper en Ensign Ende. De kinderen kregen cadeautjes en versnaperingen, wat menigen uitroep van blijdschap ontlokte. De Assistent-Resident dankte daarna voor den prettigen avond. J. S.

EEN GOEDE BEDOELING

(Poerworedjo — Kapiteins Mephah).

We hebben hier goede tijden. Ofschoon we de scharen nog niet bereiken, zooals we dat gaarne zouden willen, daar velen bang zijn omdat wij blanken zijn, toch komen ze bij één of twee tegelijk tot den Meester. Op 23 December zagen we in de gevangenis elf uitkomen en 's avonds in de verlossingsmeeting nog één. Een week daarna een gehuwd paar en gisterenavond kwam, als een direct gevolg van het Openluchtwerk in haar buurt, een Chineesche vrouw uit. Dit was haar eerste samenkomst, en ze was gekomen met die eene bedoeling, om gered te worden. L. E. M.

KERSTBOOM OP DEN PASAR.

(Tanggoeng — Kapitein Pajilaja).

Met onze makkers hadden wij een groot Kerstfeest op den pasar. Door ons zingen en de tamborijns werden groote scharen aange-trokken, die aandachtig luisterden naar het Kerstverhaal. Wel vierhonderd menschen waren er bijeen. Wij vertelden van Christus' geboorte. Ook de kinderen hadden groote vreugde om den Kerstboom heen. Ja, wij gelooven, dat Gods zegen rustte op die schare. Hoe gelukkig, die vroolijke gezichten der arme Javanen te zien, toen zij ook nog getraceerd werden. A. W.

WIE HELPT ONS ?

Wij hebben voor ons Rustoord in Bandoeng, dat voortdurend druk bevolkt is, en waar vermoeide strijders eenige weken rust en verpoosing zoeken, dringend een goede gramfoon noodig. Met dankbaarheid vermelden wij, dat wij nog nooit tevergeefs een beroep van dezen aard op onze vrienden hier in Indië hebben gedaan. Wij vroegen een piano, en kregen die; een geweer, en kregen er drie! En we hebben nu geloof, dat waar wij een gramfoon vragen, wij die krijgen en wellicht een aantal goede platen erbij.

Bij voorbaat vriendelijk dank! Ons adres is: Lt. Kolonel J. P. Rawie, Algemeen Secretaris, Hoofdkwartier van het Leger des Heils, Javastraat 16, Bandoeng.

STRIJD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH-OOST-INDIË.

MAJOOR WOODWARD 25 JAAR OFFICIER.

Twaalf jaren geleden, na verscheidene jaren van toegewijden, trouwen dienst in Engeland, verliet Majoor en Mevrouw Woodward vaderland en vrienden om de stem Gods te volgen. Deze leidde hen naar de binnenlanden van Celebes. Dat wisten zij eerst nog niet, doch toen het hun duidelijk werd, waren zij volkomen bereid om zich geheel en al te geven voor het volk, om hun taal en adat te leeren en hen te winnen voor den Meester. De volgende alinea's, welke wij overnemen uit een Strijdkreet van enkele jaren geleden, zullen zeker onze lezers interesseeren.

„Jaren vol moeizamen arbeid hebben de Adjutant en Mevrouw Woodward in dien eenzamen post, Kantewoe, doorgebracht. Zes dagreizen te voet van Kalawara, het Divisie-Hoofdkwartier, over de vermaarde, waggelende rottaanbrug! Over de rottaanbrug, langs schier onbegaanbare bergpaden waar zelfs paardjes van het land niet kunnen gaan, over saelvlittende rivieren, klimmende en dalende soms op handen en voeten, dagenlang, tot dat de plaats van bestemming bereikt was. En moeizaam als de reis was daarheen, even

moeizaam was het begin van den arbeid. De menschen vol wantrouwen; kinderen die schreeuwend wegluchtten voor de witte toean en njonja, want was Mevrouw niet de eerste blanke vrouw ooit aanschouwd in die gewesten? Slechts langzaam kwam men dichterbij om te hooren wat toch die blanke toean wilde. Maar eerst het vertrouwen gewonnen, kwamen er ook vorderingen”.

Dat was toen — 12 jaar geleden. Zeker behooren hun ondervindingen wel tot de meest interessante pionierservaringen. Wel heerlijk is het voor de Majors, thans als Divisie-Officieren van onzen arbeid in Celebes, zulk een vooruitgang te mogen zien in de toestanden van het land. In ons vorig nummer deelden wij hieromtrent reeds een en ander mede.

Met een dankbaar hart gedenken wij de 25 jaren van trouwen, toegewijden arbeid van den Majoor, en onze bede is dat hem nog vele jaren gegeven mogen worden om met Mevrouw Woodward het werk voort te zetten dat hen zoo dierbaar is, en dat door God zoo rijk gezegd is tot redding van de inwoners van Celebes.

IN DE CEL.

(Djokja — Adjutants Nyheim).

Ajudaat Nyheim heeft ons medegedeeld, dat hij een zeer gezegend Kerstfeest heeft kunnen vieren en dat zeven hoorder tachtig menschen konden worden gedeeld. Tot zelfs in de cellen toe waren gevangenen bezocht en aan allen werd het Kerstevangelie verkondigd.

GEEN PLAATS GENOEG.

(Medan Kinderh. — Kommandeurs Kronenberg).

Bij de openbare Kerstfeestviering in het tehuis waren meer volwassenen en kinderen dan ooit tevoren, er was eindelijk geen plaats genoeg, maar toch hadden wij een goeden tijd. De kinderen zongen liederen en deden een oefening met sterren en hoepels. De Kerst-

Majoor Woodward met de Schooljeugd.

boodschap werd gebracht aan oud en jong en allen waren erg voldaan. A. K.

KOFFIE, KOEKJES EN . . . KARBOUW.

(Melaatschen-Kolonie, Poelau Si Tjanang — Stafkapiteins Loois).

's Avonds voor Kerstmis begonnen wij met een feest voor de employé's, en hun vrouwen en kinderen, dat erg in den smaak viel. Dinsdag, eerste Kerstdag, was speciaal gewijd aan samenkomsten en tweemaal hadden wij heel veel bezoek, zelfs van buiten de kolonie. Na de volksspelen, den dag daarop, gaven wij een gramfoon-concert in de ziekenzaal en hielden bovendien een verblijdingssamenkomst voor de andere patiënten. Wat hebben ze genoten! Met hun extra koffie en koekjes, en hun deel van de „slacht”, waaronder een jonge karbouw, waren ze zeer ingenomen. In de laatste meeting deelden wij nog aan allen, die kunnen lezen, de nieuwe liederenboekjes uit en Bijbels. Ook enkele Mohamedanen bezochten de meetings, die aandachtig luisterden en wij gelooven, dat de vruchten later zeker geoogst zullen worden van het zaad, dat heden werd uitgestrooid. H. L.

VOOR DE ZIEKEN.

(Djokja Kinderh. — Kommandeurs Hallmann).

Heel vroeg in den morgen, toen 't nog donker was, gingen we zingen bij verschillende vrienden van het Leger en ook bij drie zieken, die elk een versierd kerstboompje ontvingen. Verder zongen we onze liederen in de Vrouwen-gevangenis en in het Militaire Hospitaal. 's Avonds leidde de Kommandeur een grootsche samenkomst in de Loge, terwijl ook aan de Kerstviering in huis door een groot aantal dames en heeren met hun kinderen werd deelgenomen. Een allergezelligstemming heerschte er. M. B.

VAREN OP DE MOESI.

(Melaatschen-Kolonie, Koendoer — Adjutants Rosenlund).

De Kerstdagen waren inderdaad een groot feest voor de bewoners van Koendoer. Hoewel hier maar een enkele het Christendom belijdt, vond toch de boodschap van „Vrede op aarde” weerklink in veler hart. Door talrijke gaven van vrienden in de Residentie Palembang konden wij onzen ruim 200 patiënten een feest bereiden om nooit te vergeten. Den tweeden Kerstdag maakten wij een boottocht en zóó blij hadden wij onze menschen nog nooit gezien. 't Is wel te begrijpen, want 't heele jaar mogen zij nooit buiten de grenzen van Koendoer en nu mochten zij 'n heelen dag varen. E. R.

(vervolg van pag. 2).

Hoe luisterden de kinderen naar de geschiedenis, die de Stafkapitein vertelde. De opkomst was nog niet zoo groot, maar er kan een heerlijk werk gedaan worden onder de jeugd.

Een heerlijke Heiligingsdienst volgde, waarin Gods bijzijn werd ervaren. Getuigenissen van Majoor Lebbink en Stafkapitein Neddermeyer zoowel als de woorden van den Kolonel werkten mede tot een goed eind. Enkele makkers wijdde zich in 't openbaar aan den Heer. 's Middags een kort bezoek aan het Ooglijders-hospitaal en 's avonds weer een bijeenkomst in het Korps, waar een flinke schare was opgekomen voor het afscheid van Adjutantes Petterson en Palm, die zich met Buitenlandsch Verlof naar Zweden begeven. De Kolonel Dr. Wille en Stafkapitein Meyer gewaagden met waardeering van den blijden en toegewijden dienst dezer beide Officieren. De Zangbrigade zong een mooi lied, waarna de vertrekkende Officieren zelf nog een woord richtten tot de aanwezigen. Het versje van de meisjes uit het Meisjeshuis over het land van licht en vree viel erg in den smaak. Daarna sprak Kapitein Brouwer van de betekenis, die Christus heeft voor haar leven. Met een ernstige aanmaning en uitnodiging tot de onbekeerden om Christus aan te nemen als hun Heiland, besloot Kolonel Rawie deze bijeenkomst. God zij met U, lieve makkers van Semarang!

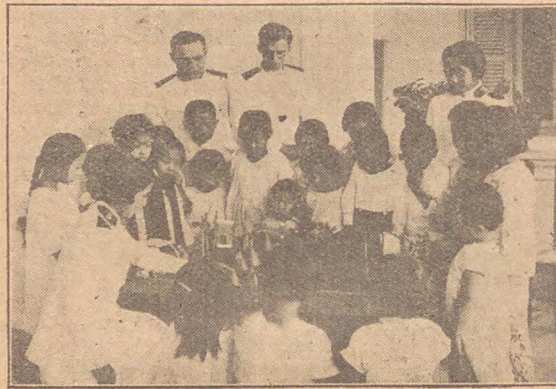
korps, die zelfs in de autobus door de stad rijdend, hun muziek lieten hooren, hebben ons flink geholpen in alle samenkomsten. Ons hart is één en al dank voor alles, wat God ons schonk, maar bovenal voor de komst van Zijn Zoon, zonder Wien wij nimmer zulke een vreugde zouden hebben kunnen smaken. P. M. L.

OUDE NIUW IN BANDOENG!

Oude en Nieuw! Halve Nacht van gebed . . . Wat gaat er al niet in het hart om? Gelukkig zij, die den Heiland aan hun zijde hebben, aan het eind en aan het begin. Een zeer gezegend samenzijn, geleid door Lt. Kolonel en Mevrouw Rawie met alle Officieren van Bandoeng en vele makkers en vrienden, was dat uur van gebed en wij danken God voor drie zielen, die terugkeerden tot den Vader. Op Nieuwjaarsdag leidden de Kolonels wederom een tweetal bijeenkomsten, waarin nog een broeder zich boog voor den grooten Zondaarsvriend.

Ons eerste J. L. Muziekkorps.

De zandbakklas.

HOE WIJ KERSTFEEST VIERDEN IN BANDOENG.

Vele dagen tevoren zag men reeds lange, bijeengebonden, piramidevormige tjimara's door de stad sloopen, en de winkels waren versierd met rood, en wit en groen. Maar eerst, toen een paar dagen vóór Kerstmis — voor 't eerst hier in Bandoeng — de in het Noorden zoo welbekende Kerstpotten op de drukste punten van het verkeer verschenen, toen kwam de echte stemming erin. Niet in de sneeuw en ijzige koude hier, met verkleumde handen en voeten, als in Holland, maar in den fellen tropischen zonneschijn stonden de broeders en zusters wacht te houden bij Kerstpotten „Voor het Kerstfeest der armen”. 't Baarde heel wat opzien onder onze inheemsche bevolking. Men zag ze in groepjes bij elkander komen en vragen, wat dat toch eigenlijk te beduiden had. Eerst schuchter, dan met wat meer moed, kwamen dan sommigen ook hun offers brengen. „Deelemans” hielden stil, autodeurtjes werden opengeklapt, kinderen wierpen met verrukking hun gaven in den gleuf. (ze waren haast niet voorbij dat „wonderding” te krijgen! Moeder moest, of ze wilde of niet, wéér iets geven, 't was toch voor de arme menschen!) Njonja stapte uit de „sado” om met een vriendelijk groetje, het hare bij te dragen, militairen doken in hun zak en schoven met een saluut wat geld in den pot, heeren haalden de beurs tevoorschijn en met een „dat doet me nog denken aan Holland, Zuster” gleed er een briefje van . . . door den gleuf. Allen wilden graag meehelpen.

En of deze kollekte noodig was? Dat zou men wel hebben gezien bij de uitdeeling 's avonds vóór Kerstmis. O, welke treurige schouwspelen deden zich aan onze oogen voor, toen zij kwamen, lammen, kreupelen, blinden, gewonden, de armsten der armen. En niet alleen ontvingen zij de keurig verpakte krandjans met voedsel, maar ook hield Lt. Kolonel Rawie een samenkomst met hen in den tuin der Kweek-school waarbij prachtige lichtbeelden werden vertoond en liederen gezongen. De Heer de Groot was zoo vriendelijk om in het Soendaneesch te vertalen, wat de Kolonel vertelde.

Tegelijkertijd was er in de Sumatrastraat een andere uitdeeling. Ook hier werd veel genoten. 't Was feest, de Kerstboom zoo mooi verlicht, de tafels smaakvol versierd, Er was thee en krentebrood, er was zang en muziek en een vriendelijke atmosfeer. Majors Lebbink maakten het allen zoo direct thuis. Hier en daar werd even, bij het opleven van oude herinneringen, een traan weggepikt. Maar er was vreugde, diep in onze harten!

Zoowel Zaterdagstevoren als op Kerstmorgen kwam een schare vrienden met de Heils-soldaten het Vredefeest meevieren in de zaal van „Ons Genoegen”.

Helder weerklonken in de stille morgenstraten van Bandoeng de klokkeliederen en 't „Stille Nacht”, terwijl wij ons opmaakten om eerst een kleine serenade te houden bij onze Leiders, en daarna den vroegen dienst bij te wonen. Een gewijde stemming heerschte daar, en in dien blijden morgenstond kon een kleine jongen niet weerhouden om zijn hart te openen voor den Vredevorst en zichzelf aan Hem te geven. Wat hij deed zoo voor de oogen der menschen, was voorzeker een vertolking van hetgeen in het binnenste van menigen volwassene en ook andere kinderen in deze mooie meeting gedaan werd.

In den loop van den morgen bezochten wij het Juliana Ziekenhuis. De zangen van liefde en vrede, de sterren van hoop en bloemen der vertroosting werden ten zeerste gewaardeerd. Een klein bemoedigend gesprekje van de Zusters-Officieren met de patiënten hier en daar vond wel ingang.

's Avonds werd in elk der Bandoengsche Korpsen een samenkomst gehouden, en van alle drie kwamen goede berichten in. Lt. Kolonel en Mevrouw Rawie leidden de bijeenkomst in Bandoeng I, en hadden met onze makkers daar de vreugde twee zielen tot den Heer te zien komen. In Bandoeng II, zoo deelde Kommandeur Cornelius ons mede, laaide de feeststemming hoog op, en een groote menigte in en buiten de zaal beijverde zich om toch maar alles mee te maken. Hoewel in Bandoeng III niet zooveel menschen waren, hadden de Majors Lebbink toch een goedgeslaagde meeting, waarin, dank God, ook een ziel voor Jezus gewonnen werd.

Niet alleen den tweeden Kerstdag, maar men kan wel haast zeggen, tot den vijftien Kerstdag duurden de feesten. Ofschoon wij overdag weer gewoon met ons werk bezig waren, kwamen wij 's avonds toch bij elkaar, want onze Leger des Heils-familie is uitgebreid, en daar sommigen van de zieken en de ouden van dagen niet bij ons kunnen komen, moeten wij natuurlijk naar hen toejaan. In het hospitaal te Tjimahi, bij de kinderen in de kazerne en in het Kinderhuis, overal heerschte de ware Kerstvreugde en wij danken God voor den rijken zegen, die voor dezen keer niet vergezeld ging van rijken regen! Dat was óók een zegen op al onze wegen! De jongens van het J. L. Muziek-